Bemind zijn door de Vader: wij mogen als schepsel binnentreden in Gods Gemeenschap

Afbeelding door AI Gemini: pastoor G Bortoluzzi & pastoor J Geudens

Een persoonlijke en theologische beschouwing op guidobortoluzzi.org over onze bestemming als schepsel — verankerd in de ontmoeting met het gedachtegoed van pastoor Guido Bortoluzzi en het stille moment van herkenning aan tafel.

Pastoor Jack Geudens

Smakt, 19 november 2026

Pastoor Bortoluzzi heeft mij een spoor aangereikt dat mij heeft geraakt in mijn zoeken naar samenhang. Wanneer ik aan tafel zit met de foto voor mij, valt voor mij veel op zijn plaats: ik zie scherper wat het betekent om schepsel te zijn voor God. Ons bestaan is een antwoord op Gods grote liefde. Wij zijn niet slechts van verre uitgenodigd, maar actief **bemind door de Vader, geroepen en verlost door de Zoon, innerlijk hersteld en geheiligd door de Heilige**

Geest — en op die weg moederlijk begeleid door **Maria**, de Onbevlekte Ontvangenis. Zo mogen wij als beminde schepselen naast de engelen binnentreden in de levende gemeenschap van de Drie-ene God.

Fundamentele existentiële en metafysische vragen — naar de grond van het bestaan, de zin van het geschapene en de verhouding tussen de mens en God — laten zich niet enkel vanuit louter menselijke ervaring of gewone overlevering beantwoorden. Geen menselijk antwoord op zichzelf kon de spanning wegnemen waarin ik zocht naar samenhang en waarheid. In het gedachtegoed van pastoor Guido Bortoluzzi vond ik een kader dat mij hielp die vragen niet uit de weg te gaan, maar ze te doordenken vanuit de ontologische verhouding tussen de Schepper en zijn schepselen.

Deelname aan Gods gemeenschap als eschatologische bestemming

In de christelijke theologie onderscheiden we de *immanente Drie-eenheid* — het eeuwige, volmaakte liefdesleven van Vader, Zoon en Heilige Geest in Zichzelf — van Gods heilshistorisch handelen naar ons toe (*de economische Drie-eenheid*). God heeft ons niet geschapen omdat Hem iets ontbrak, maar uit vrije, overstromende liefde. Onze uiteindelijke bestemming zie ik daarom niet als een verre, louter ruimtelijke plek buiten God, maar als het binnentreden in de liefdevolle gemeenschap met de Drie-ene God zelf.

Een professor aan het seminarie zei het zo: in het Doopsel legt God als het ware een kiem van Zijn eigen leven in ons hart — een genadegave die ons bestand maakt voor de eeuwigheid, zodat wij straks in Gods nabijheid niet verloren gaan, maar thuiskomen.

Ons schepselzijn vindt daarin zijn vervulling als antwoord op Gods kosteloos geschonken liefde: niet als een louter juridische regeling, maar als een levende, liefdevolle gemeenschap waarin wij als beminde kinderen mogen binnentreden.

De eigen plaats van het schepsel naast de engelen

Binnen deze trinitaire en scheppingstheologische horizon verschijnt de mens als beminde van de Vader — een plaats naast de engelen die niet op eigen kracht is verdiend, maar rust op de roeping en verlossing door het kruis en de verrijzenis van de Zoon, het innerlijke herstel door de Heilige Geest en de meewerkende liefde van Maria, de Onbevlekte Ontvangenis. Waar engelen als zuiver geestelijke wezens hun eigen dienst en lofprijzing voor Gods aangezicht hebben, bezit de mens — als eenheid van ziel en lichaam — een eigenstandige, onvervangbare plaats in Gods heilsplan. Dat onderscheid is geen wedijver, maar een rijke veelvormigheid waarin Gods liefde wordt ontvangen en weerspiegeld.

Ontologische rust aan tafel en in het zoeken

Het moment van herkenning — aan tafel met de pastoor en de geschriften van pastoor Guido voor ogen — heft onze menselijke eindigheid en kwetsbaarheid niet op, maar geeft een diepe innerlijke rust. Waar het zoeken eerder werd gekenmerkt door open en onrustige vragen, groeit nu een gerichtheid op de gemeenschap met de levende God — een weg van vertrouwen, verwondering en trouw aan de waarheid.